

hradním, členem, když byl propuštěn, — mohou podle Šu 22 (2) zákona býti propuštěni jen se souhlasem rozhodčí komise, ku propuštění žalobcovu nebyl takovýto souhlas dán ani před jeho propuštěním, ani později a není zde vůbec zákonné podmínky souhlasu rozhodčí komise, bez něhož propuštění státi se nesmí. Mínění žalované strany, že žalobce souhlasil mlčky s výpovědí, že ji mlčky přijal, nepodáv soukromoprávní žaloby hned bezprostředně neb aspoň v přiměřené krátké lhůtě po výpovědi, jest mylné. Toto mínění nemá opory v Šu 863 obč. zák., neboť není zjištěno žádné jednání ani opominutí žalobcovu, které by při náležité úvaze všech okolností nezůstavovalo rozumného důvodu pochybovati o tom, že žalobce výpověď schválil a že se vzdal zákonných nároků ze služebního poměru proti žalované firmě. Správa závodu žalované firmy se totiž hned dne 4. ledna 1923 usnesla, požádati rozhodčí komisi o rozhodnutí; komise vyhověla žádosti a vydala 18. ledna 1923 nález, načež žalobce i závodní výbor zakročili u správního soudu; tento rozhodl teprve 10. září 1923 a rozhodnutí jeho bylo teprve později doručeno stranám. Poněvadž rozhodnutí správního soudu mohlo býti důležité pro rozřešení otázky, zda žalobce byl právem propuštěn čili nic, a předem nemohlo býti známo, jak správní soud rozhodne, jest pochopitelno, že žalobce čekal na doručení tohoto rozhodnutí, dříve než se odhodlal podati soukromoprávní žalobu. Z jeho čekání nelze tudíž usuzovati na to, že srozuměn byl s výpovědí a že se vzdal nároku, nyní sporem uplatňovaného, proti žalované firmě. Ani okolnost, že mezitím byl nějaký čas jinak zaměstnán výdělečně a že bral podporu nezaměstnaných, nemůže vésti k opačnému úsudku, neboť žalobce jednak musil pečovati o svou výživu a za tím účelem musil si opatřiti peníze, když žalovaná firma následkem výpovědi přestala mu poskytovat smlouvený plat, jednak musí žalobce podle Šu 1155 (§ 1162 b) obč. zák. dáti sobě se zažalovatelné pohledávky, pokud mu tato podle zákona přísluší, totiž ze smlouveného platu, náležejícího mu z důvodu neoprávněného propuštění, sraziti všecko, čeho nabyl jiným zaměstnáním, nebo čeho nabýti úmyslně zameškal.

Čís. 4083.

Není třeba, by porušení povinné úcty k soudu (§ 86 c. ř. s.) bylo úmyslné, stačí i takové, jehož by se strana (její právní zástupce) při použití povinné pozornosti nebyli dopustili.

(Rozh. ze dne 6. srpna 1924, R I 574/24.)

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu zástupce strany (advokáta) do usnesení odvolacího soudu, jímž mu byla uložena pořádková pokuta dle Šu 86 c. ř. s.

D ů v o d y:

Ač nejvyšší soud nemá pochybnosti, že si stěžovatel nebyl zcela vědom ostrosti obratu, použitého v přípravném spisu, že se závadného nájezdu proti soudu dopustil v zápalu a že tudíž neměl v úmyslu

uraziti soud, nemohl přece jeho rekursu vyhověti, neboť pořádková pokuta podle §u 86 a 220 c. ř. s. stihá nejen úmyslné porušení povinné úcty k soudu, ale i takové, jehož by se strana, pokud se týče její právní zástupce, při použití povinné pozornosti nebyli dopustili. Kdyby stěžovatel byl použil dotyčného obratu úmyslně, zakládalo by jeho jednání mimo to po případě i trestně stíhatelný čin. Ustanovení §§ 86 a 220 c. ř. s. bylo tudíž u stěžovatele právem použito a pokuta mu nemohla býti prominuta a to ani podle §u 522 c. ř. s., poněvadž tohoto ustanovení v tomto případě nelze užíti.

Čís. 4084.

Nárok podle §u 1327 obč. zák. není nárokem jednotným pro všechny pozůstalé, nýbrž úplně samostatným nárokem každého pozůstalého na náhradu toho, co mu smrtí živitele ušlo a ještě ujde.

Stanovení výše náhrady, byl-li usmrčený soukromým úředníkem. Pokud nelze přihlídnouti k mimořádným výdělkům. V úvahu přicházejí vždy jen konkrétní poměry usmrčeného.

(Rozh. ze dne 6. srpna 1924, Rv I 1048/24.)

Úředník Emil Z. byl usmrčen vlakem žalované společnosti. Žalobě pozůstalé manželky a nezletilých dvou dítek o placení měsíčního důchodu, požadovaného úhrnným penízem 2314 Kč, vyhověl procesní soud první stolice potud, že přiznal pozůstalé vdově měsíčních 420 Kč 53 h pro dobu jejího vdovství, nezletilým dítkám pak po 223 Kč 93 h měsíčně až do doby, kdy se budou moci samy vyživovati. Odvolací soud snížil k odvolání žalované měsíční důchod u vdovy o 40 Kč a u dítek o 20 Kč, nevyhověl jinak ani dovolání žalobců ani žalované, a uvedl mimo jiné v důvodech: Nesprávné posouzení právní spatřují žalobci ve třech směrech: a) především v tom, že jim důchod nebyl přiznán v neztenčené míře jako celku, tak, by v případě odpadnutí jednoho z nich (smrtí, nebo zaopatřením), důchod jeho připadl ostatním, dále b) v tom, že důchod jim byl vyměřen příliš nízkou, a konečně c) v tom, že při určení důchodu nebyl vzat zřetel na práci, kterou konal usmrčený přes čas a na víc. Než nelze říci, že soud procesní vůči žalobcům věc s hlediska práva posoudil mylně. Ad a) Žalobci, požadující pro sebe neztenčený důchod jako pro celek, který dohromady tvoří, odvozují tento svůj požadavek z ustanovení §u 1327 obč. zák., který dle jejich názoru mluví o »pozůstalých« usmrčeného jako jedné osobě. Žalujícími sluší dáti za pravdu v tom, že, kdyby byl usmrčený zůstal na živu a celý svůj výdělek vždy odevzdal rodině, by vyřazení jednoho člena z rodiny na jeho příjmy nemělo pražádného vlivu a že by byly příjmy ty přicházely plným penízem k dobru zbývajícím členům rodiny právě tak, jako v nich našli dříve úhradu na životní potřeby všichni členové jeho rodiny. Než z toho nelze nikterak odvoditi zákonitý nárok na právo přírůstku, iak se ho žalobci domáhají. Nehledíc totiž ani k tomu, že není nikterak jisto, zda by byl usmrčený i po vystoupení jednoho nebo více členů z jeho výživy, peníz na tyto vyřazené členy vypadající obrátil i na dále ve prospěch členů